

Gyermeket nevelő látássérült édesanyák szakmai segítése

Hodozsó Krisztina^{1,2}, Jakus Petra^{1,2}, Soósné Dr. Kiss Zsuzsanna¹, Dr. Feith Helga Judit²

¹Semmelweis Egyetem Egészségtudományi Kar Egészségtudományi Klinikai Tanszék,

²Semmelweis Egyetem Egészségtudományi Kar Társadalomtudományi Tanszék

e-mail: c.hodozsó@yahoo.com, potipet@gmail.com, soosne@se-etk.hu, h.feith@se-etk.hu

Kulcsszavak: látássérült édesanyák, gyermeknevelés, egyenlő bánásmód, egészségügyi gondozás

Bevezetés: Magyarországon 9271 fogamzóképes korú látássérült nő él. A védőnői szakmai protokollok előírják, hogy a fogyatékossgal élők fokozott gondozásban részesüljenek, veszélyeztetett gondozásukat önmagában a látássérültség nem indokolja, azt igényre szabottan, az egyenlő bánásmód követelményének megfelelően kell végeznünk.

Célkitűzések: Célunk volt felmérni a gyermeket nevelő látássérült édesanyák megítélését a szakemberek hozzáállását tekintve, az egészségügyi ellátó rendszer igénybevétele során átélte személyes tapasztalataik alapján. A sikeres egyéni gondozás elősegítése érdekében szükségesnek láttuk feltérképezni a számukra elérhető segítségforrásokat.

Minta és mintavételi eljárás: A vizsgálatot Budapesten és környékén, olyan látássérült édesanyák (N=11) körében végeztük, akik legalább egy, 0-24 éves korú gyermeket/íjút nevelnek, és hozzájárultak ahhoz, hogy az interjúfelvétel az otthonukban történjen.

Módszer: Az interjúzást 2012.08.03-10.31. közötti időintervallumban végeztük. Az interjú kérdései 7 témakörre oszlanak, melyben vizsgáljuk a szociodemográfiai adatokat, a szakemberek látássérült édesanyák általi megítélését a várandósság, a szülés, és a gyermeknevelés időszaka alatt átélte tapasztalataik alapján, a párkapcsolatukat, a támogató intézményekkel az együttműködést, valamint az őket segítő személyekkel szembeni elvárásaikat, javaslataikat.

Eredmények: A vélemények az egészségügyi szakemberek segítségéről változóak. Többen hiányosságokról, sérelmekről számoltak be, de mindannyian egyértelműen kifejezték igényüket a minőségi szakmai segítségre. Elsősorban nem a szakemberek, hanem a család volt az, aki segítette őket a várandósság, szülés és gyermekgondozási időszakokban.

Következtetések: A család elsődleges segítségforrás szerepe egyértelmű, ugyanakkor a kifejezett igény és elvárás tapasztalható a minőségi, egyénre szabott egészségügyi szakmai segítségre. A kutatási eredmények közzététele, további kutatómunka végzése, az egészségügyi szakemberek továbbképzése szükséges a témában.